

El quadre

Un relat de: [Antígona](#)

No me'n surto. Porto més de cinc hores intentant acabar la maleïda pintura, més de cinc hores intentant transmetre-li aquell toc que la pot transformar en especial, en diferent. D'una banda, és com si sabés perfectament quin element és el que li manca, però de l'altra, a la vegada, una estranya por m'envaeix i em priva de dibuixar-lo.

Em trobo aquí, amb la tela davant dels ulls, agenollat sobre la sorra de la platja que ha fomentat la meua imaginació i m'ha fet esbossar aquest paisatge tenebrós i vehement, sense saber gaire ben bé perquè. Seria tan capaç de pintar-lo novament sense deixar-me'n cap detall, com d'enumerar les vegades que he pensat en tu en els darrers sis mesos i cinc hores.

Un núvol fa estona que ha tapat el sol i el cel de mica en mica s'està tornant gris, gris com les parets de la meua ànima.

Com m'agradaria poder-te trucar i convidar-te a sopar en aquell lloc on anàvem cada dimarts al vespre i que jo encara freqüento sovint per no trencar el costum de menjar la vichysoisse que sempre demanaves! I em commou pensar que després de sopar, mentre tornem a casa - ja de nit - i esperem que s'arrefredi el cava que has portat, ens mirarem junts el quadre i endevinaràs què és el que vol dir cada gargot, resseguiràs cada pinzellada, l'estudiaràs i em diràs de seguida que el color maragda de les aigües et recorda el verd d'aquelles arrecades que et vaig regalar el dia que vas fer vint anys perquè et feien conjunt amb els ulls; i que la forma de les roques a banda i banda de la tela et sembla exagerada en proporció amb la barqueta de fusta que hi ha enmig i que està a punt de ser enfonsada per l'aigua de la tempesta.

Tot seguit conversarem sobre política o actualitat i recordarem amics d'una altra època que hem oblidat perquè la seva existència fa temps que va deixar de ser-nos imprescindible; em diràs que fa massa que no vas al cinema perquè no fan pel·lícules bones, que ja res no és com era abans i que l'últim llibre que t'has llegit me l'has de deixar perquè, assegures, m'agradarà.

Després d'uns segons eterns de silenci on les nostres pupil·les evitaran trobar-se, et preguntaré com et van les coses, si ets feliç ... amb mig somriure em respondràs que mai no has cregut en la felicitat, però que no et pots queixar.

Llavors t'agafaré la mà i resseguiré amb el dit petit la tan teva cicatriu del braç dret i m'estremiré com faig cada vegada que la palpo, perquè és massa meua; en vaig ser la causa aquella tarda d'abril que, sortint de la facultat, em vaig entestar a dur-te a passejar pel solar de Can Elies (tu no en tenies ganes) i un munt de gossos dardaires se't van llançar al damunt.

D'alguna manera ella et recorda, a cada moment, que el meu pas per la teua vida no t'ha deixat indiferent, impassible, sinó que ja des dels inicis he marcat una petjada que no podràs passar mai per alt. I estaré esperant que tot això m'ho diguis tu, que em juris que he significat tant per tu que hauries estat capaç de deixar-ho tot com un dia vaig fer-ho jo. Però sé que no ho faràs, et conec massa - potser millor que a mi mateix - i encara ara, no sé si sentir recança o satisfacció cada vegada que penso que vas dir que amb mi, la teua ferma creença en l'amistat entre un home i una dona es va acabar de constatar.

Qui sap si és per això que mai ningú m'ha cregut quan he assegurat que no he estat enamorat, perquè no obstant, m'agradaria saber amb certesa què és el que feia que tremolés cada racó del meu cos sempre que la teva pell topava amb la meua mentre esteniem roba o cada vegada que ens barallàvem pel comandament de la televisió.

Enretiraràs de seguida la mà per la temença del que està passant pel meu cap i tornarem al quadre. "Massa fosc, Damià, trobo que és massa fosc. La barqueta hauria d'estar il·luminada per la llum d'un nou dia, no per la claror de la lluna ni el parpelleig suau del focus del far ... altre cop has tornat a sentir la solitud, oi?" em deixaràs anar tot d'una, com per fer-me esborrar les quimeres del meu últim pensament. "Tens raó, a aquest quadre li falta alguna cosa..."

Però com dir-te que "aquesta cosa" ets tu? Que des que vas marxar no hi ha hagut cap nit que no et trobés a faltar al meu costat ni que m'hagués d'imaginar que eres en un dels teus viatges de feina i que l'endemà m'hauria de llevar d'hora per anar-te a recollir a l'estació? Com puc dir-t'ho, si ho saps millor que jo; si et pertany cada racó del meu pensament?

Sempre he pensat que de cap manera podia ser bo això de passar tant de temps junts, tantes hores de son compartides, de converses interessants sobre nosaltres, sobre el nostre avenir ...

L'únic que em queda ara i em reconforta una mica és pensar que vaig ser molt afortunat de poder viure tot allò

amb tu; perquè sé que no tothom té l'ocasió en aquesta vida de compartir el que hem compartit, de sentir tot el que he sentit.

Veus com de cop la meua fesomia canvia, com els meus ulls baixen lentament la seva mirada i com de manera incertada intentaré disfressar una mica el que sento, tot dient-te que vaig un moment a la cuina a veure si el cava ja és prou fred, com a tu t'agrada.

Quan al cap de no res torni amb l'ampolla i dues copes a la mà i estigui a punt de pronunciar algun mot banal per iniciar una conversa, et veuré asseguda amb l'àlbum de fotos de fa dos estius a la falda. Et preguntaré si te'n recordes d'aquell viatge a Grècia i em contestaràs - passant pàgina i sense mirar-me - amb un "com vols que me n'hagi oblidat?". I a continuació començarem a comentar amb entusiasme i alguna rialla cada fotografia (una més arrugada que una altra), a reconstruir els moments que la precedien, les circumstàncies que l'envoltaven ... i enyoraré cada moment al teu costat, perquè tot i que ara siguis aquí, compartint divan amb mi, t'estic trobant a faltar.

Em faràs evocar - per enèsima vegada - com ens ho vam passar de malament aquelles tres setmanes que vam haver d'estar separats; jo a casa i tu a l'Àfrica veient com es mataven desenes de nigerians al dia mentre ho fotografiaves per als diaris.

Mai abans m'havia sentit tan sol, tan buit, tan estrany, tan carent d'alè ... possiblement perquè cap vegada m'havia sentit part d'algú. Però el cert és que va ser llavors quan em vaig adonar que no podia suportar gaire més allò; que sense ser-ne conscients el temps estava consumint la nostra relació - perible, com totes - i ens estava consumint també a nosaltres.

Va ser al tornar de Nigèria que ja res no va ser igual; vas tornar diferent, canviada, ja no eres la noia aquella gràcies a la qual vaig descobrir el sentit correcte de la paraula amicitat i que sense saber-ho, va trobar en mi una persona nova.

Allà vas conèixer moltes de les veritats que la vida t'oferia, quines eren realment les teves prioritats i què era allò per què volies i creies que valia la pena lluitar; pel que semblava, jo ja no entrava a formar part dels teus plans. Havies descobert que havia estat un amic passatger, especial, però resumit en això; que tota la intensitat amb què havíem viscut allò nostre havia servit per escurçar encara més aquesta estranya complicitat.

L'amor s'havia creuat en el teu camí en forma de cronista francès. Tot el que més d'un dia vam jurar va esvaïr-se com el fum d'aquell tabac que tantes vegades t'havies proposat deixar ... De quina manera ens havíem promès que mai no permetríem que l'amor ni la distància desfés la nostra peculiar amicitat? I ara m'obligues a aprendre que el poder d'Eros és més fort quan s'enfronta amb el de l'amicitat ... i em dius que res no canviarà, que tot seguirà igual; però mentrestant, ja fa mig any que et vaig ajudar a carregar al cotxe l'última caixa de la mudança.

Te'n vas anar a París, la ciutat de l'amor, diuen. Per això no et puc trucar, perquè no vindràs, perquè l'última cosa teua que tinc és una postal arrugada de Nadal on m'expliques que estàs bé i que si tot rutlla, a finals de juliol potser vindràs a veure'm per tornar a tenir una d'aquelles converses nostres d'abans que per a tu - m'insisteixes - són imprescindibles.

He estat tan absorbt en els meus pensaments que fins ara no m'adono que ha començat a ploure. Vés a saber quanta estona deu fer que l'aigua està tornant fosca l'arena i m'està empastifant totes les cames. Hauria d'anar tirant cap a casa si no vull quedar-me més xop ...

Però ... no, merda!!! el quadre!!! La pluja l'està fent malbé! Els tons grisos i verds de l'aquarel·la s'estan confonent irremissiblement i cada vegada es dedueixen menys les formes que li vaig voler donar! Els regalims d'un color indefinible cauen sobre la sorra i deixen la tela neta, blanca, tal com era al principi de tot, abans que la pintura li contagiés la impuresa del color.

Com definir tot això que està passant? Perquè se'm fa tan impossible no comparar-me amb aquest tros de roba? Pura i neta abans de res, abans de conèixer-te, abans de tot.

Sé que el temps em permetrà pintar més paisatges, més perspectives, més ombres del teu perfil, més quadres com aquest, que mai no veuràs, ... però també sé que per més que ho intenti ja no podran tornar a ser el mateix. Per això, abans d'estar segur de voler-te dir "fins aviat", de deixar que desapareguis d'aquests bocins de vida ofegats per la melangia, procuraré examinar-me per tal d'intentar comprendre què és allò que encara sóc des d'abans que em convertissis en tu; aquell jo que vaig ser i les restes que ara d'aquest en queden; de llavors, d'aquell temps en què encara era impensable imaginar que set lletres poguessin arribar a significar tant.